

Arrest

nr. 268 153 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekster verklaart de Guatemalteekse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1986.

Tweede verzoekster verklaart de Guatemalteekse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1986.

Verzoeksters verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 13 november 2018. Op 8 mei 2019 dienen verzoeksters een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 maart 2021 worden verzoeksters afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekster een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van eerste verzoekster werd genomen, luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in Teculután in het departement Zacapa. U woonde vier jaar samen met uw partner SDCSZ ([...]; CGVS [...]) in Teculután. U vervulde het middelbaar onderwijs en werkte sinds 2008 als tandartsassistente.

In 2015 kwam u uw huidige partner S. tegen en jullie begonnen een relatie. Jullie hielden de relatie verborgen, zorgden ervoor dat jullie afstand namen wanneer jullie samen op straat liepen en toonden geen affectie als er anderen in de buurt waren.

In 2018 kregen jullie echter problemen. Zo ontdekte zowel uw familie als die van uw partner S. dat jullie een relatie hadden. Uw ouders aanvaardden dat niet en spraken niet meer met u. Uw zussen namen eveneens afstand van u.

In april 2018 was er een feest in het dorp waar u woonde en u ging er heen met uw partner S. en nog een andere vriendin met wie jullie regelmatig optrokken. Na het feest gingen jullie nog langs een bistro om wat te eten. Toen jullie tamales hadden besteld, verscheen er een auto waarvan u vermoedde dat die van drughandelaars was. Ze riepen naar uw vriendin S. dat ze moest komen. Ook riepen ze 'lesbo's kom naar hier'. Ook lieten ze blijken dat ze uw vriendin S. wel knap vonden. S. negeerde dit echter en uiteindelijk vertrok de auto met gierende banden. Daarop gingen jullie naar huis.

In augustus 2018 denkt u dat er een poging tot inbraak in jullie huis was. In de ochtend was jullie hond luid aan het blaffen, waardoor jullie wakker werden. Jullie zijn dan opgestaan en in de woonkamer liep uw hond heen en weer van de deur naar het raam. Daarop dachten jullie dat hij jullie mogelijk had willen waarschuwen voor een inbreker. Toen u later in de dag naar uw werk ging, zag u ook dat de pallets die buiten aan het huis stonden op een andere plaats stonden. Ook zag u op de muur voetafdrukken en waren de lampen die u buiten had losgedraaid zodat ze niet meer werkten. U vermoedde hierdoor dat men had proberen inbreken in jullie huis. U sprak vervolgens met de eigenaar van het huis die dan extra beveiliging aanbracht aan het huis.

Vervolgens op 25 oktober 2018 zat u met S. op een bankje aan jullie huis na het werk. Er kwam opnieuw een auto aangereden. De personen in de wagen zei dat als ze jullie nog eens samen zouden zien, ze jullie zouden vermoorden want jullie waren een schande voor de maatschappij. Ook schold hij jullie uit voor vuile lesbo en manwijf. De bodyguards die ook in de auto zaten, haalden hun wapens boven en deden alsof ze op jullie schoten om jullie te intimideren. Vervolgens vertrokken ze wederom met gierende banden. Jullie besloten nadien klacht in te dienen bij de politie. Nadien vernamen jullie niks meer van de klacht ondanks dat jullie de politie wel meermaals belden om informatie te bekomen. Daarop besloten jullie het land te verlaten.

U verliet Guatemala samen met uw partner S. op 13 november 2018 en kwam de volgende dag aan in België. Op 8 mei 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u dat u en uw partner gedood zullen worden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten; uw identiteitskaart; een klacht; foto's van jullie samen; krantenartikels.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn namelijk niet voldoende zwaarwichtig. Tevens kunnen er ook enkele vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden naar België reisde, waar u een maand verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.10). Nadien reisde u gedurende vier maanden naar Spanje, waar u evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende (ibid.). Deze houding ondermijnt dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. U stelt echter dat u niet wist dat u internationale bescherming kon aanvragen, maar evenmin zou u zich hierover hebben geïnformeerd (CGVS, p.11; CGVS 1916807, p.8). Nochtans woont uw broer al jarenlang in België en hadden jullie enkele vrienden in Spanje bij wie jullie verbleven (CGVS, p.10). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat ze jullie wel over de asielprocedure zouden informeren. Bovendien is het vreemd dat u naar België (of Spanje) zou reizen en dan niet zou nagaan wat de mogelijkheden zijn om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uw verklaringen waarom u pas een half jaar na uw vertrek uit Guatemala asiël aanvroeg, overtuigen dan ook niet en doen afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming. Indien jullie effectief, zoals u beweert, voor jullie leven zouden vrezen mag men verwachten dat jullie zo snel mogelijk bescherming zouden proberen te zoeken.

Voorts is het door u aangehaalde feit in april 2018 geenszins voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw partner enkel werd aangesproken zonder dat er verder iets is gebeurd. Enkele mannen in een auto, waarvan u vermoedt dat het drughandelaars betrof, zouden naar uw partner geroepen hebben om naar hen toe te komen (CGVS, p.12). U vermoedt dat dit was omdat het macho's zijn en ze uw partner knap en goed gekleed vonden (CGVS, p.12, 14). Toen uw partner geen gehoor gaf aan hun avances, zijn de mannen dan ook gewoon weggereden (CGVS, p.12). Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig. U vermoedde dat ze uw partner wilden ontvoeren en verkrachten (CGVS, p.14). Echter dient er te worden opgemerkt dat dit louter uw hypothese is en er ook nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit de werkelijke intentie van die mannen was.

Tevens kan u niet overtuigen dat dit incident gelinkt is aan jullie geaardheid. U legt namelijk inconsistente verklaringen af in dit verband. Zo stelt u dat die mannen wisten dat jullie lesbisch waren door de roddels (CGVS, p.18). Echter stelde u eerder dat u die mannen niet kende en dat u ze nog nooit had gezien (CGVS, p.18-19). Dat ze dan toch zouden weten wie jullie zijn en wat jullie geaardheid is, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien antwoordt u negatief op de vraag of de aanspreking met jullie geaardheid had te maken (CGVS, p.19). Ook stelt u, gevraagd of die mannen ook iets over jullie geaardheid hebben gezegd, van niet, maar zouden ze wel manwif (marimacha) hebben gezegd (ibid.). Uw partner beweert dan weer dat de mannen haar direct begonnen te beledigen en uit te schelden voor manwif (CGVS 1916807, p.16-17). Toen ze zich daarop omdraaide, zouden ze haar gevraagd hebben naar hen toe te komen (CGVS 1916807, p.16). Het is echter opmerkelijk dat, indien die mannen werkelijk zouden hebben geweten wie jullie waren en jullie aanspraken omwille van jullie geaardheid, ze zich dan enkel op uw partner zouden focussen en niet op jullie beiden. Bijgevolg roepen jullie verklaringen omtrent deze gebeurtenis vragen op bij de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien, indien dit incident zich werkelijk zou hebben voorgedaan, ontstaat het vermoeden dat, gezien u zelf stelt dat het machomannen zijn die een mooie vrouw willen meenemen (CGVS, p.18), deze mannen uw partner louter en alleen zouden hebben aangesproken omdat ze interesse in haar hadden en had dit incident geenszins te maken had met het feit dat jullie lesbisch zijn. Tevens dient ook te worden benadrukt dat er naast de aanspreking niets is gebeurd en dat u de mannen nadien ook nooit meer heeft teruggezien (CGVS 1916807, p.17). Er kan dan ook bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming in jullie hoofden afgeleid worden uit dit incident.

Wat betreft de mogelijke poging tot inbraak kan evenmin geconcludeerd worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Zo zou u enkel uit verplaatste pallets en voetafdrukken op de muur hebben afgeleid dat er een poging tot inbraak was (CGVS, p.13). U heeft niemand gezien en bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de inbraak niet gelukt is en werd er niets gestolen (CGVS, p.13). Ook kon u nadien op extra beveiliging van het huis rekenen via de eigenaar (CGVS, p.19) en werd er geen nieuwe poging tot inbraak ondernomen (ibid.). Ook kan er nergens uit uw verklaringen aangaande dit incident afgeleid worden dat dit iets te maken had met uw geaardheid. U stelt namelijk enkel dat dit wel mogelijk zou zijn, maar toont niet in concreto aan hoe dit met uw geaardheid te maken zou kunnen hebben (CGVS, p.19). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid. Opnieuw zijn uw vermoedens dat ze jullie iets wilden aandoen of verkrachten (CGVS, p.19) louter hypothetisch en kan er geen gegronde vrees worden vastgesteld betreffende deze poging tot inbraak.

Vervolgens haalt u een incident aan op 25 oktober 2018 waarbij mannen in een auto jullie bedreigden en zeiden dat ze jullie er niet meer samen wilden zien, anders zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p.13). Echter is het opmerkelijk dat jullie reeds sinds 2016 samenwoonden (CGVS 1926807, p.10) en regelmatig samen buiten gingen (CGVS, p.18; CGVS 1916807, p.15), maar dat ze dan plots na twee jaar beslissen om jullie te bedreigen omdat ze jullie niet meer willen samen zien (CGVS, p.13). Nochtans waren de burens er wel van op de hoogte dat jullie samenwoonden en een koppel waren (CGVS, p.17,18 ; CGVS 1916807, p.10, 15). Ook blijkt uit de foto's die u neerlegt van u en uw partner dat jullie geen geheim maakten van jullie relatie aangezien jullie deze foto's op sociale media plaatsten. Indien men jullie werkelijk uit de buurt wilden weggagen, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat men dit al eerder had gedaan gezien de openbaarheid van jullie relatie. Dit gegeven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het incident op 25 oktober.

Tevens is het eveneens frappant dat u niet weet of het dezelfde mannen betrof als het incident in april 2018 omdat u daar niet op heeft gelet (CGVS, p.20) en hen niet durfde aan te kijken (CGVS, p.13), maar dat u wel weet hoeveel mannen er in de auto zaten en wat ze aanhadden (CGVS, p.20). Ook stelt u dan weer dat u die mannen niet kende en dat u ze nog nooit eerder had gezien (CGVS, p.20). Deze inconsistente verklaringen ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie op 25 oktober zouden hebben ontvangen.

Ook dient te worden opgemerkt dat jullie na dit incident nog bijna drie weken op hetzelfde adres bleven wonen en dat jullie die mannen die jullie bedreigden nadien niet meer hebben gezien (CGVS, p.20). Er kan dan ook aangaande dit incident geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofden worden afgeleid. De klacht die u in dit verband neerlegt ter staving van uw verzoek wijzigt deze vaststellingen niet. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat dit document louter op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een onafhankelijk onderzoek. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u in de klacht enkel het incident van 25 oktober heeft vermeld en niets heeft gezegd over de overige incidenten. Nochtans haalt u die incidenten wel aan als motieven waarom u uw land verliet. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u deze incidenten dan wel zou vermelden wanneer u klacht gaat indienen. Dit ondergraaft dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u naar voren geschoven asielmotieven met betrekking tot uw seksuele geaardheid dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Guatemala op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Guatemala. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Guatemala werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen niet gemakkelijk is in Guatemala en dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen. De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofoob gedrag voorkomt in Guatemala (CGVS, p.15) en stelt regelmatig lastig gevallen te worden omwille van uw geaardheid (CGVS, p.20) stelt het Commissariaat-generaal vast dat u vijftientig jaar bent en sinds 2008 aan het werk was als tandartsassistente (CGVS, p.6). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Guatemala een beroepsleven te leiden. De seksuele geaardheid van uw partner heeft haar bovendien ook niet belet om een beroepsleven te leiden, aangezien ze ook reeds vijf jaar voor Burger King werkte (CGVS 1916807, p.5).

Tevens blijkt uit jullie verklaringen dat jullie toch met een zekere mate van vrijheid jullie seksualiteit in Guatemala konden beleven. Zowel u als uw partner hadden namelijk meerdere homoseksuele relaties (CGVS, p.14; CGVS 1916807, p.12). Daarnaast woonden jullie samen en waren de burens op de hoogte van jullie relatie (CGVS, p.18), net als enkele collega's van uw partner (CGVS, p.14). Ook begaven jullie

zich, al dan niet samen met een andere vriendin, samen naar publieke plaatsen (CGVS, p.15; CGVS 1916807, p.12, 15). De context waarin jullie leefden, heeft jullie dus duidelijk niet belet gedurende vele jaren jullie homoseksualiteit in Guatemala te beleven. Bovendien wijzen uw verklaringen erop dat u zich vandaag nog kunt beroepen op de steun van uw vader, met wie u nog steeds contact heeft (CGVS, p.7). Daarnaast heeft u ook nog steeds sporadisch contact met uw moeder en uw zussen, ondanks dat ze uw geaardheid niet echt aanvaarden (CGVS, p.7-8). Ook heeft u nog contact met drie vriendinnen in Guatemala die eveneens op de hoogte zijn van uw geaardheid (CGVS, p.9). Bovendien legt u ook enkele foto's van u en uw partner voor vanop jullie Facebookprofielen. Dit toont aan dat jullie de relatie ook niet verborgen dienden te houden op sociale media. Bijgevolg stelt het Commissariaat-generaal vast dat u sociaal niet geïsoleerd bent en dat sommige leden van uw familie jullie blijven steunen. Hetzelfde geldt voor uw partner. Ondanks dat haar moeder haar niet volledig steunt, heeft ze wel nog contact met haar (CGVS 1916807, p.6). Ook haar zus begint het te verwerken dat uw partner homoseksueel is en een vriendin die ze op de hoogte bracht van haar geaardheid, aanvaardt het ook (CGVS 1916807, p.13). Daarnaast had uw partner in Guatemala ook vrienden die eveneens homoseksueel zijn (ibid.).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw profiel als homoseksuele vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig of voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Guatemala persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, benderelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en uw identiteitskaart bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uit de foto's van u en uw partner kan dan weer niks worden afgeleid over de problemen die u aanhaalde. Wat betreft de krantenartikels die u neerlegt over homoseksuelen in Guatemala die vervolgd werden, dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op jullie persoonlijke problemen. Deze krantenartikels kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in Rio Hondo in het departement Zacapa. U woonde sinds juli 2016 samen met uw partner GESS (DVZ [...]; CGVS[...]) in Teculután. U werkte uw middelbaar onderwijs af en werkte gedurende vijf jaar voor Burger King.

In 2015 leerde u uw partner G. kennen op een voetbalmatch. Toen jullie in juli 2016 gingen samenwonen, hielden jullie de relatie zoveel mogelijk verborgen. De mensen uit de buurt zagen jullie wel samen en soms wanneer jullie samen op de moto zaten, werd er manwijf naar jullie geroepen.

In april 2018 begonnen vervolgens jullie problemen. U was naar een activiteit gegaan met uw partner en een vriendin in Teculután en na afloop daarvan gingen jullie naar een bistro om nog wat te eten. Toen jullie op de bestelling aan het wachten waren, kwam er een auto dichterbij. De man in de auto richtte zich tot u en schold u uit voor manwijf en zei andere lelijke zaken. Hij maande u ook aan om naar hem toe te komen. U deed dit niet en uiteindelijk gingen de mannen weg. U dacht dat ze u wilden ontvoeren en vermoorden.

In augustus 2018 was er mogelijk een poging tot inbraak in jullie huis. Rond één uur 's nachts begon jullie hond namelijk te blaffen. Jullie stonden op om de hond te kalmeren. De volgende dag merkte uw partner dat de pallets die aan het huis stonden waren verzet en ook zag ze een schoenafdruk. Ook waren de lampen van het licht buiten losgedraaid zodat deze niet meer aangingen. Jullie spraken daarop met de eigenaar van de woning die extra beveiliging voorzag via een draad met elektriciteit op.

Op 25 oktober 2018 zaten u en uw partner na het werk buiten aan het huis. Er kwam opnieuw een auto die naast jullie stopte en de personen in de auto begonnen jullie te beledigen. Jullie gingen terug het huis binnen en besloten nadien om klacht in te dienen bij de politie. Nadien belden jullie om een update te ontvangen over de klacht, maar deze kregen jullie niet. Daarop besloten jullie het land te verlaten.

U verliet Guatemala samen met uw partner G. op 13 november 2018 en kwam de volgende dag aan in België. Op 8 mei 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u dat u en uw partner vermoord zullen worden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten; de identiteitskaart van G. ; een klacht; foto's van jullie samen; krantenartikels.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner GESS (CGVS 1916806) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn namelijk niet voldoende zwaarwichtig. Tevens kunnen er ook enkele vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden naar België reisde, waar u een maand verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.10). Nadien reisde u gedurende vier maanden naar Spanje, waar u evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende (ibid.). Deze houding ondermijnt dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst, een verzoek om internationale bescherming zou

indienen. U stelt echter dat u niet wist dat u internationale bescherming kon aanvragen, maar evenmin zou u zich hierover hebben geïnformeerd (CGVS, p.11; CGVS 1916807, p.8). Nochtans woont uw broer al jarenlang in België en hadden jullie enkele vrienden in Spanje bij wie jullie verbleven (CGVS, p.10). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat ze jullie wel over de asielprocedure zouden informeren. Bovendien is het vreemd dat u naar België (of Spanje) zou reizen en dan niet zou nagaan wat de mogelijkheden zijn om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uw verklaringen waarom u pas een half jaar na uw vertrek uit Guatemala asiel aanvraagde, overtuigen dan ook niet en doen afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming. Indien jullie effectief, zoals u beweert, voor jullie leven zouden vrezen mag men verwachten dat jullie zo snel mogelijk bescherming zouden proberen te zoeken.

Voorts is het door u aangehaalde feit in april 2018 geenszins voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw partner enkel werd aangesproken zonder dat er verder iets is gebeurd. Enkele mannen in een auto, waarvan u vermoedt dat het drughandelaars betrof, zouden naar uw partner geroepen hebben om naar hen toe te komen (CGVS, p.12). U vermoedt dat dit was omdat het macho's zijn en ze uw partner knap en goed gekleed vonden (CGVS, p.12, 14). Toen uw partner geen gehoor gaf aan hun avances, zijn de mannen dan ook gewoon weggereden (CGVS, p.12). Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig is. U vermoedde dat ze uw partner wilden ontvoeren en verkrachten (CGVS, p.14). Echter dient er te worden opgemerkt dat dit louter uw hypothese is en er ook nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit de werkelijke intentie van die mannen was.

Tevens kan u niet overtuigen dat dit incident gelinkt is aan jullie geaardheid. U legt namelijk inconsistente verklaringen af in dit verband. Zo stelt u dat die mannen wisten dat jullie lesbisch waren door de roddels (CGVS, p.18). Echter stelde u eerder dat u die mannen niet kende en dat u ze nog nooit had gezien (CGVS, p.18-19). Dat ze dan toch zouden weten wie jullie zijn en wat jullie geaardheid is, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien antwoordt u negatief op de vraag of de aanspreking met jullie geaardheid had te maken (CGVS, p.19). Ook stelt u, gevraagd of die mannen ook iets over jullie geaardheid hebben gezegd, van niet, maar zouden ze wel manwif (marimacha) hebben gezegd (ibid.). Uw partner beweert dan weer dat de mannen haar direct begonnen te beledigen en uit te schelden voor manwif (CGVS 1916807, p.16-17). Toen ze zich daarop omdraaide, zouden ze haar gevraagd hebben naar hen toe te komen (CGVS 1916807, p.16). Het is echter opmerkelijk dat, indien die mannen werkelijk zouden hebben geweten wie jullie waren en jullie aanspraken omwille van jullie geaardheid, ze zich dan enkel op uw partner zouden focussen en niet op jullie beiden. Bijgevolg roepen jullie verklaringen omtrent deze gebeurtenis vragen op bij de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien, indien dit incident zich werkelijk zou hebben voorgedaan, ontstaat het vermoeden dat, gezien u zelf stelt dat het machomannen zijn die een mooie vrouw willen meenemen (CGVS, p.18), deze mannen uw partner louter en alleen zouden hebben aangesproken omdat ze interesse in haar hadden en had dit incident geenszins te maken had met het feit dat jullie lesbisch zijn. Tevens dient ook te worden benadrukt dat er naast de aanspreking niets is gebeurd en dat u de mannen nadien ook nooit meer heeft teruggezien (CGVS 1916807, p.17). Er kan dan ook bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming in jullie hoofden afgeleid worden uit dit incident.

Wat betreft de mogelijke poging tot inbraak kan evenmin geconcludeerd worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Zo zou u enkel uit verplaatste pallets en voetafdrukken op de muur hebben afgeleid dat er een poging tot inbraak was (CGVS, p.13). U heeft niemand gezien en bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de inbraak niet gelukt is en werd er niets gestolen (CGVS, p.13). Ook kon u nadien op extra beveiliging van het huis rekenen via de eigenaar (CGVS, p.19) en werd er geen nieuwe poging tot inbraak ondernomen (ibid.). Ook kan er nergens uit uw verklaringen aangaande dit incident afgeleid worden dat dit iets te maken had met uw geaardheid. U stelt namelijk enkel dat dit wel mogelijk zou zijn, maar toont niet in concreto aan hoe dit met uw geaardheid te maken zou kunnen hebben (CGVS, p.19). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid. Opnieuw zijn uw vermoedens dat ze jullie iets wilden aandoen of verkrachten (CGVS, p.19) louter hypothetisch en kan er geen gegronde vrees worden vastgesteld betreffende deze poging tot inbraak.

Vervolgens haalt u een incident aan op 25 oktober 2018 waarbij mannen in een auto jullie bedreigden en zeiden dat ze jullie er niet meer samen wilden zien, anders zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p.13). Echter is het opmerkelijk dat jullie reeds sinds 2016 samenwoonden (CGVS 1926807, p.10) en regelmatig samen buiten gingen (CGVS, p.18; CGVS 1916807, p.15), maar dat ze dan plots na twee jaar beslissen om jullie te bedreigen omdat ze jullie niet meer willen samen zien (CGVS, p.13). Nochtans waren de burens er wel van op de hoogte dat jullie samenwoonden en een koppel waren (CGVS, p.17,18 ; CGVS 1916807, p.10, 15). Ook blijkt uit de foto's die u neerlegt van u en uw partner dat jullie geen geheim maakten van jullie relatie aangezien jullie deze foto's op sociale media plaatsten. Indien men jullie werkelijk uit de buurt wilden wegjagen, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat men

dit al eerder had gedaan gezien de openbaarheid van jullie relatie. Dit gegeven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het incident op 25 oktober.

Tevens is het eveneens frappant dat u niet weet of het dezelfde mannen betrof als het incident in april 2018 omdat u daar niet op heeft gelet (CGVS, p.20) en hen niet durfde aan te kijken (CGVS, p.13), maar dat u wel weet hoeveel mannen er in de auto zaten en wat ze aanhadden (CGVS, p.20). Ook stelt u dan weer dat u die mannen niet kende en dat u ze nog nooit eerder had gezien (CGVS, p.20). Deze inconsistente verklaringen ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie op 25 oktober zouden hebben ontvangen.

Ook dient te worden opgemerkt dat jullie na dit incident nog bijna drie weken op hetzelfde adres bleven wonen en dat jullie die mannen die jullie bedreigden nadien niet meer hebben gezien (CGVS, p.20). Er kan dan ook aangaande dit incident geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofden worden afgeleid. De klacht die u in dit verband neerlegt ter staving van uw verzoek wijzigt deze vaststellingen niet. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat dit document louter op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een onafhankelijk onderzoek. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u in de klacht enkel het incident van 25 oktober heeft vermeld en niets heeft gezegd over de overige incidenten. Nochtans haalt u die incidenten wel aan als motieven waarom u uw land verliet. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u deze incidenten dan wel zou vermelden wanneer u klacht gaat indienen. Dit ondergraaft dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u naar voren geschoven asielmotieven met betrekking tot uw seksuele geaardheid dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Guatemala op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Guatemala. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Guatemala werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen niet gemakkelijk is in Guatemala en dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen. De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofoob gedrag voorkomt in Guatemala (CGVS, p.15) en stelt regelmatig lastig gevallen te worden omwille van uw geaardheid (CGVS, p.20) stelt het Commissariaat-generaal vast dat u vijftig jaar bent en sinds 2008 aan het werk was als tandartsassistente (CGVS, p.6). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Guatemala een beroepsleven te leiden. De seksuele geaardheid van uw partner heeft haar bovendien ook niet belet om een beroepsleven te leiden, aangezien ze ook reeds vijf jaar voor Burger King werkte (CGVS 1916807, p.5).

Tevens blijkt uit jullie verklaringen dat jullie toch met een zekere mate van vrijheid jullie seksualiteit in Guatemala konden beleven. Zowel u als uw partner hadden namelijk meerdere homoseksuele relaties (CGVS, p.14; CGVS 1916807, p.12). Daarnaast woonden jullie samen en waren de burens op de hoogte van jullie relatie (CGVS, p.18), net als enkele collega's van uw partner (CGVS, p.14). Ook begaven jullie zich, al dan niet samen met een andere vriendin, samen naar publieke plaatsen (CGVS, p.15; CGVS 1916807, p.12, 15). De context waarin jullie leefden, heeft jullie dus duidelijk niet belet gedurende vele jaren jullie homoseksualiteit in Guatemala te beleven. Bovendien wijzen uw verklaringen erop dat u zich vandaag nog kunt beroepen op de steun van uw vader, met wie u nog steeds contact heeft (CGVS, p.7). Daarnaast heeft u ook nog steeds sporadisch contact met uw moeder en uw zussen, ondanks dat ze uw geaardheid niet echt aanvaarden (CGVS, p.7-8). Ook heeft u nog contact met drie vriendinnen in Guatemala die eveneens op de hoogte zijn van uw geaardheid (CGVS, p.9). Bovendien legt u ook enkele foto's van u en uw partner voor vanop jullie Facebookprofielen. Dit toont aan dat jullie de relatie ook niet verborgen dienden te houden op sociale media. Bijgevolg stelt het Commissariaat-generaal

vast dat u sociaal niet geïsoleerd bent en dat sommige leden van uw familie jullie blijven steunen. Hetzelfde geldt voor uw partner. Ondanks dat haar moeder haar niet volledig steunt, heeft ze wel nog contact met haar (CGVS 1916807, p.6). Ook haar zus begint het te verwerken dat uw partner homoseksueel is en een vriendin die ze op de hoogte bracht van haar geaardheid, aanvaardt het ook (CGVS 1916807, p.13). Daarnaast had uw partner in Guatemala ook vrienden die eveneens homoseksueel zijn (ibid.).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw profiel als homoseksuele vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig of voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Guatemala persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïntegreerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïntegreerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala" van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en uw identiteitskaart bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uit de foto's van u en uw partner kan dan weer niks worden afgeleid over de problemen die u aanhaalde. Wat betreft de krantenartikels die u neerlegt over homoseksuelen in Guatemala die vervolgd werden, dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op jullie persoonlijke problemen. Deze krantenartikels kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake

normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 61 van het verdrag van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 (hierna: Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7 en 57/6/2 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de onafhankelijkheidplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Vervolgens gaan verzoeksters in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen. Ten eerste stellen verzoeksters dat het gegeven dat ze een maand hebben gewacht vooraleer ze een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, geen afdoende element is om tot de ongelooftwaardigheid van hun voorgelouden vrees te besluiten.

Met betrekking tot het incident van april 2018 verduidelijken verzoeksters dat tweede verzoekster seksuele beledigingen kreeg te horen vanwege vermeende drugshandelaars. Dat deze beslisten om weg te rijden eigenlijk gewoon geluk geweest is voor verzoeksters. Het gegeven dat ze hun dreigement niet uitgevoerd hebben neemt niets weg aan de ernst van hun bedreigingen. Voorts betwisten verzoeksters dat ze tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over het gegeven dat deze mannen al dan niet op de hoogte waren van hun seksuele geaardheid. *In concreto* betogen ze dat: *“Het CGVS meent af te leiden dat eerste verzoekster zou denken dat die mannen verzoeksters geaardheid niet kenden louter en alleen uit de « nee » bij aanvang van deze zin, die eigenlijk geen zin heeft in de context en wordt tegengesproken door de rest van de zin - en dus blijkbaar een type- of vertaalfout uitmaakt. in haar eigen nota's (in het Spaans) heeft verzoeksters raadvrouw sowieso geen «nee» genoteerd bij aanvang van deze zin: [...]*

Wat betreft het feit dat verzoeksters die mannen niet kenden, maar dat deze wel wisten wie zij waren, zien verzoekster absoluut niet in waarom dit niet zou kunnen. Verzoeksters verklaren uitdrukkelijk dat er veel geroddeld werd in hun buurt en dat deze roddels tot de oren van deze narcos hadden kunnen geraken: dat zij, als machtige maffieuze mannen, wél wisten wat verzoeksters geaardheid was, zonder dat verzoeksters zelf zouden weten wie zij waren, is helemaal niet ongelooftwaardig.

In de bestreden beslissing verzwijgt het CGVS trouwens een belangrijk element van het relaas van verzoeksters: deze stellen dat die mannen uitdrukkelijk zeiden:

« Ik wou ook nog zeggen toen we daar waren, die mannen riepen naar ons 'lesbianas'. Lesbo kom naar hier. Het was vooral gericht naar mijn vriendin. Ze was goed gekleed en ze vonden haar knap. Ze is ook knap. En de mannen zijn nogal macho's en wilden dat ze naar hen kwam. Ze heeft er geen gehoor aan gegeven. Ik ook niet. »

(CGVS eerste verzoekster, p. 12)

10. Tenslotte zien verzoeksters niet in waarom die mannen beide vrouwen hadden moeten aanspreken opdat het feit dat hun geaardheid op spel was, geloofwaardig zou zijn. Tweede verzoekster voldoet aan de klassieke patriarchale schoonheidsnormen, terwijl eerste verzoekster overgewicht heeft. Dat tweede verzoekster in eerste instantie werd aangesproken in plaats van eerste verzoekster toont helemaal niets aan. Trouwens verklaart eerste verzoekster dienaangaande dat dit « vooral » gericht was naar tweede verzoekster toe, zonder te zeggen dat zij niet geviseerd zou zijn geweest.

11. Samengevat is dit dus duidelijk een incident waarbij verzoeksters slachtoffers werden van homofob geweld. Stellen dat dit niet zo zou zijn gaat totaal in tegen verzoeksters samenlopende en herhaalde verklaringen. Het CGVS mag dit niet doen op basis van een vertaalfout en van een misplaatste « nee » die overigens geen uitstaans houdt met de rest van de bewuste zin en van verzoeksters verklaringen.”

Vervolgens gaan verzoeksters in op het incident van augustus 2018. Ze erkennen dat ze niet kunnen aantonen dat dit incident verband hield met hun geaardheid, toch hebben ze het zo ervaren en is dit incident deel van hun breder vluchtrelaas. Het kan niet afzonderlijk van de door hen aangehaalde elementen worden onderzocht.

Voorts gaan verzoeksters in op de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot het incident van oktober 2018. *In concreto* stellen verzoeksters dat: *“Het is uiteraard niet omdat een asielzoekster niet ten allen tijden vervolgd is geweest omwille van haar of zijn behoren tot een bepaalde*

sociale groep dat deze vervolging ongeloofwaardig zou zijn. Dat verzoeksters pas in 2018 werden bedreigd, na twee jaren lang in dezelfde wijk te hebben gewoond, kan aan vele redenen te wijten zijn, bijvoorbeeld aan de aankomst van een nieuwe gang of bende in de wijk of van een nieuwe chef aan het hoofd van deze bende. Gelet op de algemene situatie van LGBTQI+ in Guatemala, die door het CGVS zelf als problematisch wordt aangekaart, is zulk incident meer dan mogelijk. Wat het CGVS verzwijgt in de bestreden beslissing is het feit dat verzoekster aangeven dat zij, doorgaans hun leven, herhaaldelijk slachtoffers zijn geweest van discriminatie en homofoob gedrag; de hierboven vermelde incidenten kaderen dan ook in dit patroon.

Zoals het CGVS het terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, is de vaststelling dat Guatemala een land is waarin homofoob geweld voorhanden is en waarin LGBTQI+ niet op een effectieve bescherming van de staat mogen rekenen, als dusdanig niet voldoende om een vluchtelingenstatus te erkennen aan een Guatemalteekse LGBTQI+. Hiervoor moet deze persoon ook in concreto aantonen dat hij of zij slachtoffer is geweest van akten van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dit is precies wat verzoeksters in casu hebben gedaan. Ze hebben aangetoond dat zij herhaaldelijk het slachtoffer zijn geweest van homofoob geweld. Het CGVS spreekt zich tegen wanneer het stelt dat niet alle Guatemalteekse LGBTQI+ in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, en tegelijkertijd stelt dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeksters een tijdlang in een relatieve rust mochten leven: ofwel moeten alle Guatemalteekse LGBTQI+ erkend worden als vluchtelingen, ofwel moet men aanvaarden dat sommige onder hen niet vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals dit een tijdlang het geval is geweest voor verzoeksters. Maar verzoeksters relaas verwerpen als ongeloofwaardig omdat zij niet ten allen tijde werden vervolgd, mag niet.

Deze redenering geldt trouwens ook wat betreft het passage waarin het CGVS aanhaalt dat verzoeksters een relatief normaal leven wisten te leven in Guatemala: dat verzoeksters niet ten allen tijden werden vervolgd omwille van hun geaardheid, is absoluut geen garantie dat zij dit nooit zouden zijn.

De vermeende tegenstrijdigheden in hun relaas, aangekaart door het CGVS, zijn er geen. Dat verzoeksters in dit moment van intense stress - ze werden immers onder schot gehouden — hun aanvallers niet in het gezicht aankeken, is met anders dan begrijpelijk. Verzoeksters zien dus geenszins in waarom het niet mogelijk zou zijn dat zij wel weten hoeveel paren schoenen en broekbenen zij zagen en hoe deze eruit zagen, maar dat zij niet wisten welke gezichten door deze benen werden gedragen. Het CGVS toont helemaal niet aan waarom dit niet geloofwaardig zou kunnen zijn; op zijn minst toont het niet aan waar er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen hun verklaringen dienaangaande.

De opmerking dat verzoeksters na het incident nog drie weken in hun huis wisten te blijven zonder verdere problemen, doet evenmin afbreuk op de vrees gekoesterd door verzoeksters. Zij hoopten immers op een oplossing vanwege de politiediensten: zo stelt tweede verzoekster:

[...]

En eerste verzoekster:

[...]

Gezien deze bescherming niet kwam, besloten verzoeksters dan maar om het land te verlaten. Wel leefden zij gedurende deze drie weken op een extreem voorzichtige manier: ze kwamen nog maar amper uit hun huis, tenzij om naar hun werk te gaan en ook voor die rit namen zij extra voorzorgmaatregelen. Indien het CGVS verzoeksters hierrond op een correcte wijze had ondervraagd, hadden verzoeksters dit kunnen uitleggen.

Hoe dan ook is het feit dat verzoeksters drie weken na de doodsb bedreigingen die zij ontvingen niet werden vermoord, natuurlijk op zich geen bewijs dat zij ernstige schade riskeren bij terugkeer.

Tot slot is de redenering van het CGVS betreffende de klacht neergelegd door verzoeksters kort door de bocht.

Een klacht neerleggen in Guatemala tegen maffieuze bendes omwille van homofoob geweld is allesbehalve gemakkelijk. Men weet dat homofoob geweld en gendergerelateerd geweld totaal ondergerapporteerd is. LGBTQI+ en vrouwen leggen geen klacht neer, omdat zij weten dat zij vaak op geen bescherming kunnen tellen vanwege de politiediensten. Dit is geldig zowel in Guatemala als in België. De recente tendens gaat in de richting van het woord van de slachtoffers te geloven in plaats van ze stelselmatig in twijfel te trekken: blijkbaar heeft het CGVS dit nog altijd niet door. Alle gespecialiseerde instanties die werken met slachtoffers van gendergerelateerd geweld weten dat de slachtoffers maar zelden de feiten officieel aanklagen, of dat ze het dan doen na herhaaldelijke incidenten of bij heel zwaarwichtige feiten. Zo concludeert een enquête geleid in België bij 576 vrouwen die slachtoffers zijn geweest van geweld en aan wie werd gevraagd of ze dit hebben aangehaald aan hun huisarts

[...]

Indien slachtoffers van geweld dit zelfs niet toevertrouwen aan hun huisarts, laat staan aan politiediensten. Vrouwen praten niet: als zij het doen, worden zij immers niet geloofd, zoals dit hier opnieuw het geval is vanwege het CGVS, die zodoende de patriarchale opvatting van onze maatschappij ten opzichte van gendergerelateerd geweld dóódsimpel verlengt en versterkt.

Dit was ook zo het geval voor verzoeksters: pas toen zij zichzelf echt dood zagen, besloten zij om naar de politie te stappen. Er is absoluut geen reden voorhanden in dit dossier om te denken dat verzoeksters naar de politie zouden zijn gestapt omwille van andere redenen dan degenen die zij in hun relaas aanhielden: zij zochten bescherming. Helaas werd deze hen niet geboden.

Het CGVS kan niet eisen dat verzoeksters zo goed mogelijk zouden meewerken bij het onderzoek van hun dossier, o.m. door het voorleggen van documenten, en die dan van de tafel te veegen zonder effectief onderzoek. Verzoeksters kunnen ook geen ander bewijs voorleggen van hun relaas, tenzij het feit dat zij absoluut constant zijn geweest in hun verklaringen en zichzelf niet hebben tegengesproken, en dat zij tevergeefs hulp zochten bij hun nationale autoriteiten, zoals blijkt uit de neergelegde klacht. Dat bescherming van LGBTQI+ in Guatemala niet afdoende is, staat buiten kijf en betwist het CGVS eigenlijk niet. Ten overvloede verwijzen verzoeksters alsnog naar een recent verslag van Human Rights Watch wat dit betreft:

[...]

De klacht neergelegd door verzoeksters is een zwaarwichtig element die wijst in de richting van de geloofwaardigheid van hun relaas. Deze mocht niet zonder uitleg van de tafel worden geveegd door het CGVS.”

In een volgend onderdeel van hun middel betogen verzoeksters dat hen het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Ze beklemtonen dat hun relazen geen tegenstrijdigheden bevatten, zoals ze hoger reeds hebben uiteengezet. Verzoeksters halen ook aan dat hun relazen punt voor punt wel overeenstemmen met de beschikbare informatie over het homofob geweld in Guatemala.

Gezien deze omstandigheid mocht er van de verwerende partij worden verwacht dat het bijzonder voorzichtig zou omspringen met verzoeken om internationale bescherming ingediend door Guatemalteekse LGBTQI+, en het beginsel van het voordeel van de twijfel zeer ruim zou toepassen. Vervolgens gaan verzoeksters verder in op het begrip “voordeel van de twijfel” op basis van rechtspraak van Hof van Justitie en de Raad, maar ook de Kwalificatierichtlijn.

In ondergeschikte orde vragen verzoeksters de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.3. Aan hun verzoekschrift voegen verzoeksters de volgende documenten toe: de bestreden beslissingen, de BJB-aanstelling en de nota's van hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud.

3. De aanvullende nota

Op 7 september 2021 dienen verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota brengen ze een verslag bij van een socioloog waarvan ze stellen dat hij de Guatemalteekse context kent en het risico in geval van terugkeer voor verzoeksters onderzoekt. Voorts stellen verzoeksters dat de bevindingen van de socioloog door verschillende rapporten bevestigd wordt: IDMC, “cause or consequence? Reframing violence and displacement in Guatemala” van 2020, RED LAC “the impact of violence on LGBTI people in the North of Central America” van September 2019, HRW, “Every day I live in fear” van 7 oktober 2020, UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Guatemala van januari 2018. Voorts geven ze ook aan dat op basis van de UNHCR guidelines ook blijkt dat meisjes een verhoogd risico lopen om slachtoffer van bendegeweld te worden. Ze geven aan dat in Zacapa er heel wat gevallen bekend zijn van vrouwen die vermist zijn of vermoord werden. Om dit te staven brengen ze 14 nieuwsberichten bij van vrouwen die ofwel vermist ofwel vermoord werden.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeksters geven aan dat ze vrezen bij een terugkeer naar Guatemala door benedeleden gedood te worden omwille van hun seksuele geaardheid.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeksters.

6.3. Met betrekking tot Guatemala brengen beide partijen de volgende informatie bij: UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018; United Nations, General Assembly “situation of human rights in Guatemala” van 17 januari 2020 (A/HRC/43/3Add.1); US Department of State, Overseas Security Advisory Council, “Guatemala 2020 Crime and Safety Report” van 31 maart 2020 en IDMW, “Cause or Consequence? Reframing Violence and Displacement in Guatemala” van September 2018 en OAS, “Situation of Human Rights in Guatemala” en RED LAC, the impact of violence on LGBTI people in the North of Central America, September 2019, DW “Being gay in Guatemala is a political issue van 15 januari 2020, Guatemala swears in homophobic new president who’s staunchly against marriage equality and LGBT rights” van 15 januari 2020 en HRW, “Every day I live in fear” van 7 oktober 2020.

Vooreerst blijkt uit deze landeninformatie dat Guatemala geconfronteerd wordt met wijdverspreid bende-gerateerd geweld. Guatemala heeft een lange geschiedenis van straatbendes, maar de bendes die momenteel in Guatemala actief zijn vinden hun oorsprong in de Californische bendecultuur die door Guatemalteekse benedeleden die sinds de jaren negentig door de Verenigde Staten werden teruggestuurd, werd geïntroduceerd. Zij opereren voornamelijk in de arme of lage middenklasse van rurale of stedelijke gebieden en streven exclusieve controle over hun territorium na. De voornaamste bendes zijn MS 13 en Barrio 18 maar op lokaal niveau zijn nog een aantal andere kleinere bendes actief (UNHCR, p. 15-16, 23). Daarnaast opereren ook een aantal bendes die actief zijn in de grensoverschrijdende drugstrafiek, vooral aan de grens met Honduras, met Mexico, de zuid-Guatemalteekse kust en de noordelijke departementen Alta Verapaz en Petén (UNHCR, p. 24). In 2017

waren er volgens schattingen van de Guatemalteekse overheid ongeveer 15.500 leden van Barrio 18 en iets minder dan 14.000 leden van MS, hoewel het werkelijke cijfer moeilijk te schatten valt door het onderscheid tussen actieve en niet-actieve leden, aspirant-leden en medewerkers (UNHCR, p. 14). Bendes hebben een sterke aanwezigheid in de drie meest bevolkte stedelijke centra; Guatemala-stad en de omliggende gemeenten Mixco en Villa Nueva, maar in de voorbije jaren is het aantal bendeleden in steden van meer provinciale departementen snel gestegen, ten dele door de operaties tegen bendes in Guatemala-stad door de autoriteiten.

Discriminatie van personen van uiteenlopende seksuele geaardheid en/of genderidentiteiten zijn naar verluidt wijdverspreid in Guatemala en dergelijke personen zijn naar verluidt het doelwit geweest van misbruik, aanvallen en moord door bendes en andere sectoren van de samenleving, waaronder door de politie. Transgender personen, in het bijzonder transvrouwen, lopen een bijzonder risico op geweld (UNHCR, p.49). Voorts blijkt dat lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen en transgenders, met inbegrip van jongeren, blijven lijden onder pesterijen, misbruik en isolement, ook binnen hun familie. Op 10 december 2019 waren negen homoseksuele mannen, twee lesbische vrouwen, één biseksuele man en zes transgender vrouwen vermoord in 2019. Op 25 maart 2019 werd Jose Diaz, een 18-jarige verdediger van de rechten van lesbiennes, homoseksuele, biseksuele en transgender personen, vermoord in Huehuetenango, zijn lichaam droeg meerdere tekenen van geweld. Echter, werd in 2019 ook een openlijk homoseksuele man in het Congres verkozen. Op 20 juli 2019 werd in Guatemala-Stad een parade gehouden voor seksuele diversiteit en genderidentiteit, waaraan duizenden mensen deelnamen. Na de parade hebben patrouilles van de Nationale Burgerlijke Politie de kantoren van "Gente Positiva" (Positieve Mensen), zonder huiszoekingsbevel betreden en ze hebben traangas in de afgesloten ruimte gegooid (A/HRC/43/3Add.1, p.15). In de landeninformatie wordt ook aangegeven dat de leden van de LGBT-gemeenschap soms verkiezen om naar grotere stedelijke gebieden te verhuizen daar deze meer veiligheid en anonimiteit bieden, alzo pogen ze zichzelf te beschermen tegen discriminatie, intimidatie en lichamelijk letsel (IDMW 2018, p.31). Voorts geeft het rapport van het IACHR aan dat zij informatie hebben ontvangen waaruit blijkt dat er in Guatemala nog steeds belemmeringen bestaan wat betreft de eerbiediging en het waarborgen van een eerlijke rechtsgang in zaken die verband houden met daden van discriminatie en geweld op grond van de seksuele geaardheid of geslachtsidentiteit van de slachtoffers (IACHR, p.66). Uit de beschikbare landeninformatie kan worden besloten dat een doeltreffende overheidsbescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Dat LGBTI-persoonen, en dan in het bijzonder transgender vrouwen, in Guatemala kwetsbaar blijven voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, mede in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, wordt evenwel niet betwist. Het wordt tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waar homoseksuelen worden aangemerkt als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*") (UNHCR, p.49).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat niet iedere LGBTI-persoon in Guatemala het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Door bepaalde bevindingen van de in het administratief dossier vervatte informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doen verzoeksters geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit lesbisch te zijn in Guatemala op zich volstaat om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene.

In de aanvullende nota brengen verzoekers ook nog een verslag bij opgesteld door een socioloog genaamd O.E.R.B. Dit verslag werd opgesteld zonder enige verwijzing naar referenties. Evenmin wordt aangegeven welke onderzoeksmethode gehanteerd werd. Er wordt in het algemeen aangegeven dat het verslag opgesteld werd op basis van interviews die O.E.R.B afgenomen heeft in zijn hoedanigheid van socioloog met Guatemalteekse burgers en overheidsfunctionarissen die deel uitmaken van de politie. Zo wordt er niet gepreciseerd wanneer deze interviews afgenomen werden, hoeveel personen gehoord werden en welke de hoedanigheid/expertise is van deze personen. Bovendien wijst dit rapport op aanwezigheid van bendes in het departement Zacapa. Dit gegeven wordt an sich niet betwist. Hoger werd reeds aangegeven dat Guatemala geconfronteerd wordt met wijdverspreid bende-gerelateerd geweld en dat bendes ook geweld kunnen gebruiken tegen personen met uiteenlopende seksuele geaardheid en/of genderidentiteiten. Voorts wordt in het verslag aangegeven dat: "*Op 22 juni 2021*

meldde Human Rights Watch de moord op twee transseksuele vrouwen en een homoseksuele man in Guatemala door niet-geïdentificeerde aanvallers. Het totale aantal moorden op lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen of transgenders (LGBT) bedraagt in 2021 tot nu toe ten minste 13. In 2020 zijn in Guatemala ten minste 19 moorden gerapporteerd op mensen waarvan bekend was dat zij lid waren van de LGBT-gemeenschap.” Ook deze informatie ligt in de lijn van de reeds hoger aangehaalde landeninformatie.

Hoewel het voorgaande de Raad doet besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-personen uit Guatemala met grote voorzichtigheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging, neemt dit niet weg dat het enkele feit lesbisch te zijn in Guatemala op zich niet volstaat om a priori te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkenen en dat het risico voor verzoeksters aldus in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeksters om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van hun lesbische geaardheid, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-personen in Guatemala en de algemene veiligheidsituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoeksters evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

6.4. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoeksters de volgende documenten neer: hun paspoorten, identiteitskaarten; een klacht; foto's van verzoeksters samen en krantenartikelen.

Hun paspoorten en identiteitskaarten bevatten gegevens over hun identiteit en nationaliteit die niet ter discussie staan. De foto's van verzoeksters hebben betrekking op hun relatie, een gegeven dat evenmin wordt betwist. De krantenartikelen hebben geen betrekking op de voorgehouden incidenten van verzoeksters, maar op de algemene situatie in Guatemala.

Wat betreft de politieklacht moeten worden opgemerkt dat deze klacht is opgesteld op basis van verzoeksters' verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeksters brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd werd door de instantie die ze noteerde. Voorts wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: *“Bovendien is het ook opmerkelijk dat u in de klacht enkel het incident van 25 oktober heeft vermeld en niets heeft gezegd over de overige incidenten. Nochtans haalt u die incidenten wel aan als motieven waarom u uw land verliet. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u deze incidenten dan wel zou vermelden wanneer u klacht gaat indienen.”* Voormelde pertinente motieven worden op generlei wijze weerlegd door verzoeksters. In hun verzoekschrift geven verzoeksters aan dat het niet gemakkelijk is om klacht neer te leggen tegen maffieuze bendes omwille van homofoob geweld en dat dit geweld onder gerapporteerd is. Met dit betoog gaan verzoeksters eraan voorbij dat zij weldegelijk onmiddellijk klacht hebben neergelegd na de voorgehouden feiten van 25 oktober 2018. In dit opzicht is het bijgevolg merkwaardig dat ze in dezelfde klacht niet verwezen hebben naar de eerdere incidenten die plaatsgevonden hebben. Dit toont minstens aan dat verzoeksters op het ogenblik dat ze klacht ingediend hebben geen verband hebben gezien tussen de verschillende voorgehouden incidenten. Gelet op enige objectivering, kan bovendien aan deze aangifte die niet meer bevat dan verzoeksters' eigen verklaringen, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoeksters zich wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan deze stukken gelet op hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten als geloofwaardig kunnen beschouwd worden.

6.5. *In casu* wordt de seksuele geaardheid van verzoeksters niet in twijfel getrokken, evenals het gegeven dat ze een koppel vormen. Evenwel is het loutere feit lesbisch te zijn in Guatemala niet voldoende om als vluchteling te worden erkend. Echter kan van verzoeksters niet worden verwacht dat zij hun lesbische geaardheid verbergen of zich terughoudend opstellen in de uiting van hun geaardheid om (verdere) problemen in hun land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoeksters dat zij in Guatemala, en meer bepaald in het departement Zacapa, hun seksuele geaardheid openlijk beleefd hebben. In 2015 hebben ze elkaar ontmoet tijdens een voetbalwedstrijd. Sinds 2016 woonden verzoeksters samen (notities persoonlijk onderhoud [NPO] tweede verzoekster, p.10). Hun woning bevond zich in een "lage klasse"-wijk (NPO eerste verzoekster, p.5). De burens waren eveneens op de hoogte van hun relatie. Verzoeksters stellen wel dat ze het hun burens niet verteld hebben, maar dat hun burens over hen roddelen (NPO eerste verzoekster, p.17-18 en NPO tweede verzoekster p.10 en p.15). Ook kwamen ze regelmatig samen buiten (NPO eerste verzoekster, p.18 en NPO tweede verzoekster, p.15) en gingen zij naar publieke plaatsen (NPO eerste verzoekster, p.15 en NPO tweede verzoekster, p.12 en p.15). Verzoeksters stellen hierbij wel dat ze door een vriendin vergezeld waren zodat hun relatie niet opviel. Echter blijkt uit de foto's die verzoeksters bijgebracht hebben dat zij geen geheim maakten van hun relatie aangezien verzoeksters deze foto's op sociale media plaatsten. De seksuele geaardheid van verzoeksters heeft hen niet belet om een beroepsleven uit te bouwen als tandartsassistente sinds 2008 voor eerste verzoekster en tweede verzoekster werkte reeds vijf jaar als medewerkster voor Burger King (NPO eerste verzoekster, p.6 en NPO tweede verzoekster, p.5). Ook een aantal van de collega's van tweede verzoekster waren op de hoogte van hun relatie (NPO verzoekster, p.14). Verder geven verzoeksters ook aan dat eerste verzoekster tweede verzoekster soms ook met de moto op het werk ophaalde. Zowel uit de verklaringen van eerste als van tweede verzoekster blijkt dat zij eerdere lesbische relaties hebben gehad (NPO eerste verzoekster, p.14 en NPO tweede verzoekster, p.12). Ook heeft tweede verzoekster met haar voormalige partner samengewoond. Voorts hadden ze er vrienden die eveneens homoseksueel waren. De context waarin verzoeksters leefden in hun regio van herkomst heeft hen niet belet om gedurende vele jaren hun seksuele geaardheid openlijk te beleven. De eerste verzoekster heeft ook nog steeds contact met haar vader en op wiens steun ze zich kan beroepen (NPO eerste verzoekster, p.7), alhoewel hij haar seksuele geaardheid oorspronkelijk niet aanvaard heeft. Ondanks het gegeven dat de moeder en de zussen van eerste verzoekster moeite hebben om haar geaardheid te aanvaarden, hebben ze sporadisch nog contact (NPO eerste verzoekster, p.7-8). Ook de moeder van de tweede verzoekster steunt tweede verzoekster niet volledig, maar ze behouden wel contact. Ondertussen is ze echter overleden. De zus van tweede verzoekster begint haar geaardheid te aanvaarden (NPO tweede verzoekster, p.13). Voorts heeft eerste verzoekster nog contact met drie vriendinnen in Guatemala die eveneens op de hoogte zijn van haar geaardheid (NPO eerste verzoekster, p.9).

Uit hun verklaringen blijkt aldus dat zij hun geaardheid in zeker mate openlijk konden beleven in Guatemala, meer bepaald in het departement Zacapa.

Verzoeksters halen doorheen hun relazen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeksters stellen in 2018 driemaal het slachtoffer geweest te zijn van homofobie geweld.

Echter maken verzoeksters geenszins aannemelijk dat de eerste twee voorgehouden incidenten in april en augustus 2018 verband houden met hun seksuele geaardheid.

Immers met betrekking tot het incident van april 2018 wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *"aangehaalde feit in april 2018 geenszins voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw partner enkel werd aangesproken zonder dat er verder iets is gebeurd. Enkele mannen in een auto, waarvan u vermoedt dat het drughandelaars betrof, zouden naar uw partner geroepen hebben om naar hen toe te komen (CGVS, p. 12). U vermoedt dat dit was omdat het macho's zijn en ze uw partner knap en goed gekleed vonden (CGVS, p. 12, 14). Toen uw partner geen gehoor gaf aan hun avances, zijn de mannen dan ook gewoon weggereden (CGVS, p.12). Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig. U vermoedde dat ze uw partner wilden ontvoeren en verkrachten (CGVS, p. 14). Echter dient er te worden opgemerkt dat dit louter uw hypothese is en er ook nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit de werkelijke intentie van die mannen was."* In hun verzoekschrift betogen

verzoeksters dat het gegeven dat ze geluk hebben gehad niets wegneemt aan de ernst van het voorgehouden incident en voorts houden verzoeksters vol dat ze geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent het gegeven dat hun belagers op de hoogte waren van hun seksuele geaardheid. Met dit betoog gaan verzoeksters eraan voorbij dat indien deze mannen werkelijk op de hoogte waren van hun seksuele geaardheid en hen daarom aangesproken hebben, het vreemd is dat deze enkel tweede verzoekster hebben aangesproken en niet beiden. Het gegeven dat tweede verzoekster voldoet aan de klassieke patriarchale schoonheidsnormen, terwijl eerste verzoekster overgewicht heeft, vormt geen afdoende verklaring waarom niet beiden aangesproken werden indien ze benaderd werden omwille van hun seksuele geaardheid. Voorts wordt op goede gronden in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat: *“Bovendien, indien dit incident zich werkelijk zou hebben voorgedaan, ontstaat het vermoeden dat, gezien u zelf stelt dat het machomannen zijn die een mooie vrouw willen meenemen (CGVS, p.18), deze mannen uw partner louter en alleen zouden hebben aangesproken omdat ze interesse in haar hadden en had dit incident geenszins te maken had met het feit dat jullie lesbisch zijn. Tevens dient ook te worden benadrukt dat er naast de aanspreking niets is gebeurd en dat u de mannen nadien ook nooit meer heeft teruggezien (CGVS 1916807, p.17). Er kan dan ook bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming in jullie hoofden afgeleid worden uit dit incident.”* Het betreft aldus een eenmalig feit waaruit evenmin concrete aanwijzingen blijken dat zij persoonlijk worden gevisieerd.

Ook met betrekking tot het incident van augustus 2018 wordt in de bestreden beslissingen terecht aangegeven dat: *“Wat betreft de mogelijke poging tot inbraak kan evenmin geconcludeerd worden dat dit incident voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Zo zou u enkel uit verplaatste pallets en voetafdrukken op de muur hebben afgeleid dat er een poging tot inbraak was (CGVS, p.13). U heeft niemand gezien en bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de inbraak niet gelukt is en werd er niets gestolen (CGVS, p.13). Ook kon u nadien op extra beveiliging van het huis rekenen via de eigenaar (CGVS, p.19) en werd er geen nieuwe poging tot inbraak ondernomen (ibid.). Ook kan er nergens uit uw verklaringen aangaande dit incident afgeleid worden dat dit iets te maken had met uw geaardheid. U stelt namelijk enkel dat dit wel mogelijk zou zijn, maar toont niet in concreto aan hoe dit met uw geaardheid te maken zou kunnen hebben (CGVS, p.19). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid. Opnieuw zijn uw vermoedens dat ze jullie iets wilden aandoen of verkrachten (CGVS, p.19) louter hypothetisch en kan er geen gegronde vrees worden vastgesteld betreffende deze poging tot inbraak.”*

Zoals hierboven blijkt, betwist de Raad niet dat het geweld in Guatemala wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals inbraken. Op basis van de verklaringen van verzoeksters kan geenszins een verband gelegd worden tussen deze poging tot inbraak en hun seksuele geaardheid. Voorts is deze poging tot inbraak evenwel onvoldoende om gewag te maken van een actuele, persoonlijke en een reëel vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde algemene landeninformatie, die verder geen betrekking heeft op hun persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden worden gevisieerd door de bendes.

Het derde incident dat verzoeksters aanhalen is een incident dat plaatsgevonden zou hebben op 25 oktober 2018 waarbij mannen hen vanuit een auto bedreigd hebben en hebben gezegd dat ze hen niet meer samen wilden zien, anders zouden ze vermoord worden. Hierbij zouden ze ook een wapen hebben laten zien.

De vraag is evenwel of dit incident ernstig en zwaarwegend genoeg is om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging, in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM ofwel b) een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden

gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeksters in hun land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Een verwijzing naar de algemene situatie in Guatemala is daarvoor niet afdoende.

Voormeld incident kan niet anders dan als laakbaar en verwerpelijk worden beschouwd. Hoe verwerpelijk dit homofoob incident is, kan dit echter niet gelijkgeschakeld worden met een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters geven aan dat dit incident gebeurd is toen ze 's avonds op een bankje voor hun woning zaten. In die omstandigheden merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat zij daar al sinds 2016 in dezelfde woning samenwoonden, dat de buurt op de hoogte was van hun relatie en dat ze regelmatig samen naar buiten gingen waardoor men redelijkerwijze kan verwachten dat indien de lokale bendes hen weg wilden jagen, ze dit al eerder gedaan zouden hebben. Voorts kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat na het voorgehouden incident op 25 oktober 2018 verzoeksters deze mannen niet meer zijn tegengekomen en ook hebben dezen geen bedreigingen meer geuit, terwijl deze personen wisten waar verzoeksters woonden. Het betreft aldus eerder een geïsoleerd incident. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat de voormelde incident dermate systematisch en ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoeksters aangegeven in het verzoekschrift dat ze na dit incident hoopten op een oplossing van de politiediensten kan er niet aan voorbijgegaan worden dat er geen indicaties zijn dat de personen die hen bedreigd hebben op de hoogte waren van deze klacht en dat deze klacht hen heeft afgeschrikt. Ook zijn er geen indicaties dat het dezelfde mannen betrof als degene die bij het incident van april 2018 betrokken waren. Eerste verzoekster heeft immers verklaard dat, alhoewel ze hen niet durfde aan te kijken, ze deze mannen nog niet eerder had gezien (NPO eerste verzoekster, p.20). Na voormeld incident hebben verzoeksters onmiddellijk een klacht ingediend bij de politie. De politie heeft deze klacht in ontvangst genomen. Waar verzoeksters stellen dat er nooit gevolg gegeven werd aan hun klacht, kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat ze het resultaat van hun klacht niet afgewacht hebben, maar drie weken later vertrokken zijn. Uit de documenten die bijgebracht worden blijkt dat de politie hun klacht in ontvangst genomen heeft. Alleszins tonen verzoeksters niet aan dat de klacht niet zou worden opgevolgd door de politie.

Voorts heeft eerste verzoekster verklaard dat ze haar paspoort aangevraagd heeft om naar hier te komen (NPO eerste verzoekster, p.3). Uit het paspoort blijkt dat het uitgereikt werd op 31 augustus 2018. Dit is vooraleer het voorgehouden incident van 25 oktober 2018 plaatsgevonden had. Ook het paspoort van tweede verzoekster werd op 31 augustus 2018 uitgereikt. Dit toont aan dat verzoeksters al reisplannen hadden vooraleer het incident van 25 oktober 2018 had plaatsgevonden. Op het ogenblik dat zij hun klacht ingediend hebben hadden ze reeds alle nodige reisformaliteiten in orde gebracht om het land te verlaten

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op goed gronden gemotiveerd dat het gedrag van verzoeksters hun voorgehouden vrees ondermijnt: *“Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden naar België reisde, waar u een maand verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.10). Nadien reisde u gedurende vier maanden naar Spanje, waar u evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende (ibid.). Deze houding ondermijnt dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. U stelt echter dat u niet wist dat u internationale bescherming kon aanvragen, maar evenmin zou u zich hierover hebben geïnformeerd (CGVS, p.11; CGVS 1916807, p.8). Nochtans woont uw broer al jarenlang in België en hadden jullie enkele vrienden in Spanje bij wie jullie verbleven (CGVS, p.10). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat ze jullie wel over de asielprocedure zouden informeren. Bovendien is het vreemd dat u naar België (of Spanje) zou reizen en dan niet zou nagaan wat de mogelijkheden zijn om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uw verklaringen waarom u pas een half jaar na uw vertrek uit Guatemala asiel aanvraag, overtuigen dan ook niet en doen afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming. Indien jullie effectief, zoals u beweert, voor jullie leven zouden vrezen mag men verwachten dat jullie zo snel mogelijk bescherming zouden proberen te zoeken.”* Hoewel het laatitijdig indienen van een verzoek niet per definitie wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat *in casu* verzoeksters niet de noodzaak zagen om zo snel mogelijk internationale bescherming te vragen en liefst meer dan zes maanden na aankomst in Europa wachtten om dergelijk verzoek in te dienen, wat de

ernst van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid *in casu* in belangrijke mate relativeert. Des te meer omdat verzoeksters een maand na hun aankomst in België doorgereisd zijn naar Palma de Majorca alwaar ze gedurende vier maanden bij vrienden verbleven hebben om daarna terug te keren naar België.

Voorts zijn voormelde incidenten samen genomen niet ernstig genoeg om als een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beschouwd te worden. De beschreven incidenten van 2018 bereiken als dusdanig ook niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Bijgevolg kunnen ze niet als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gekwalificeerd

De Raad merkt ook op dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters in Guatemala ooit werden gearresteerd of mishandeld, geheel werden verstoten door hun familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg zijn ontzegd omwille van hun seksuele geaardheid.

Het gegeven dat verzoeksters op straat weleens nageroepen werden, zijn betreurenswaardige feiten, maar de Raad stelt vast deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging te worden beschouwd. Voor zover verzoeksters inderdaad te maken zouden hebben gekregen met discriminatie en homofobie Guatemala, blijkt dit niet ernstig of systematisch te zijn dat hun leven als homoseksueel daardoor ondraaglijk werd.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeksters. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Guatemala volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Guatemala, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat beide verzoeksters in Guatemala tewerkgesteld waren. Eerste verzoekster heeft gedurende tien jaar als tandartsassistente in dezelfde praktijk op 5 minuten rijden met de moto van haar thuis gewerkt. Voorts woonden ze al sinds 2016 in hetzelfde appartement. Bij de poging tot inbraak in augustus 2018 heeft de eigenaar van de woning ook onmiddellijk maatregelen genomen om de woning beter tegen inbrekers te beschermen. Ook kon de eerste verzoekende partij er basketbal spelen en aan wedstrijden deelnemen. Alhoewel de families moeite hebben met het aanvaarden van hun seksuele geaardheid, blijkt wel dat ze nog contact hebben met mekaar. *In casu* is er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeksters maken niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zullen kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom zij niet zouden kunnen werken in Guatemala. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeksters.

Verzoeksters wijzen tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog op de moord op een vriend van tweede verzoekster die homoseksueel was en tevens burgemeester van zijn dorp (NPO tweede verzoekster, p. 14). Op basis van de verklaringen van verzoeksters en de bijgebrachte documenten kan er geen verband gelegd worden tussen de dood van deze persoon en de persoon van verzoeksters. Voorts zijn beide verzoeksters niet politiek actief in Guatemala. Ook namen verzoeksters niet deel aan marsen of activiteiten van LGBT-organisaties in Guatemala (NPO eerste verzoekster, p.22). Eerste verzoekster haalt ook nog de situatie aan van een vriendin uit haar basketbalploeg die door de zoon van een drugshandelaar die op het meisje verliefd was, bedreigd werd daar ze een relatie had met een andere vrouw. Eerste verzoekster stelt dat het meisje de relatie verbroken heeft en eveneens gevlucht is (NPO eerste verzoekster, p.21). Gelet op de beperkte verklaringen hieromtrent kan de geloofwaardigheid van dit verhaal niet getoetst worden. In elk geval betreft het een andere situatie dan de situatie van verzoeksters. Zij hebben immers sinds 2015 een relatie, en nooit heeft een man één van hen bedreigd omdat hij op één van hen verliefd was. Bijgevolg liggen er onvoldoende overtuigende elementen voor om uit de moord op een burgemeester uit een naburig dorp die tweede verzoekster kent en de bedreiging die een vriendin van eerste verzoekster gekregen heeft daar een zoon van een bendelid op

haar verliefd was een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeksters af te leiden.

Dat verzoeksters een kinderwens hebben zoals hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft, kan geen aanleiding geven tot internationale bescherming daar het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaken.

De Raad volgt verzoeksters waar zij betogen dat de beoordeling van de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-persoonen in Guatemala waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-persoonen volstaat niet daar, zoals uiteengezet in punt 6.3., uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Guatemala louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeksters moeten hun vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie schiet daarin tekort. Verzoeksters halen evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor een vervolging bij terugkeer naar Guatemala omwille van hun geaardheid dan wel als vrouw. Verzoeksters tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Guatemala een vrees voor vervolging hebben omwille van hun seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Guatemala voor hen als lesbische vrouwen ondraaglijk zou zijn.

6.6. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Guatemalteekse context discriminatie en geweld door bendes, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten tegen kinderen, meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Er is sprake van vrouwen handel, seksuele uitbuiting en huiselijk geweld. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Hetzelfde geldt voor kindspecifieke vormen van geweld en de rekrutering van kinderen door bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat kinderen, vrouwen en meisjes in Guatemala in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van een veralgemeende vervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van januari 2018 worden kinderen alsook vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld of geweld tegen kinderen gebruikelijk is. Evenwel, niet alle kinderen en jonge meisjes, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende of afkomstig uit bepaalde sociale milieus, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Het risico op vervolging blijft volgens de UNHCR richtlijnen nog steeds afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken kind/meisje/vrouw (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 45-49). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoeksters worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel of omstandigheden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Guatemala. Verzoeksters slagen hier niet in, zoals blijkt uit de bespreking van de aangehaalde incidenten in 2018. Verzoekers halen verder geen concrete, recente geloofwaardig en ernstige, aan het profiel vrouw gelinkte problemen aan.

6.7. Het geheel aan documenten en verzoeksters' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van LGBTQI-persoonen in Guatemala, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid of omwille van het feit dat ze vrouwen zijn, in geval van terugkeer naar Guatemala niet aannemelijk maken.

6.8. Waar verzoeksters verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeksters heden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Guatemala. Bijgevolg is verzoeksters' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

6.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van hun seksuele geaardheid en/of het gegeven dat ze vrouwen zijn in aanmerking worden genomen. Verzoeksters' betoog dat zij in Guatemala geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters bij terugkeer naar Guatemala zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeksters geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Guatemala.

7.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Guatemala persoonlijk en actueel het risico lopen om te worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd omwille van hun seksuele geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïsoleerd.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door Barrio 18 en Mara Salvatrucha, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en het Guatemalteekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p.57).

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, *et cetera*.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In de zin wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

8. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeksters op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. De Raad wijst erop dat artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoeksters door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoeksters beperken hun kritiek

op dit motief echter tot een verwijzing naar voormeld artikel 17. Dit doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven overwogen wordt.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS